

Babka a ja

Babka a ja

V nedeľu poobede som sa brutálne nudila a keďže vonku už pár dní riadne, mrzlo, vzala som korčule a išla som si zatrénovať na našu priehradu. Bola nádherne zamrznutá.

Ako si skúšam ladné pohyby, zrazu začujem: „Lepšie sa odraz! Vystri chrbát! Ruky vyššie!“ Obzriem sa, kto sa to na mňa rozkrikuje a čo nevidím? Stará babka v čiernom kabáte a akosi smiešnom klobúku sa motá popri brehu a sleduje ma. Preboha, babka, len sa tam niekde nerozplešti, pomyslela som si. Ale keďže viem, že k starým ľuďom sa treba správať slušne, len som sa pousmiala a korčuľovala som ďalej.

Na druhý deň sa scenár zopakoval a babka bola čoraz drzejšia. Neustále ma upozorňovala na to, čo mám robiť a čo vraj robím zle. Nevydržala som a slušne som sa babky opýtala: „Čo vy o tom viete? Nie ste na korčuľovanie náhodou príliš stará?“ Na moje prekvapenie sa babka pousmiala, aj keď som čakala, že začne na mňa dávať staré múdre rečičky o správaní nás pubertiakov a o tom, že ona bola v mojich rokoch ku starším ľuďom zdvorilejšia. Babka sa chichotala a zrazu začala obúvať staré komunistické korčule. Skoro mi oči vyliezli z jamiek. Preboha, veď sa tu doláme! „Babka, mám zavolať záchranku?“

No babka s úsmevom na tvári a ladným pohybom vykročila na ľad. Moje nervy!

Veď tá korčuľovala lepšie ako naša trénerka Jara. A ten rittberger, čo dala, mi vyrazil dych. „Dobré, čoo?“ opýtala sa ma babka a ja som s otvorenými ústami prikývla.

„Chceš sa to naučiť?“ dokorčuľovala babka ku mne.

„Fíha, jasné, že chcem! Ako?“ pozerala som na ňu ako puk. Ak by som toto ukázala na tréningu, všetci by spadli na zadok.

Babka ma zobrala za ruku a povedala, aby som ju konečne začala počúvať a pokojne dokorčuľovala opäť ku kraju priehrady.

„A čo mám teda robiť?“

„Počúvaj svoje srdce a nikdy sa nevzdávaj!“

Po dvoch hodinách tréningu som prišla domov totálne zmorená. Babka ma takto terorizovala na priehrade skoro dva týždne. Niekedy som už nemala chuť pokračovať a želala som si, aby sa tá priehrada konečne roztopila. No na druhej strane, na tréningu som bola za hviezdu a Jara ma vychválila do neba. Tereza s Mišou len závistlivo zazerali. Mala som v pláne stále sa zlepšovať a na babku som úplne zmenila názor.

Jedného dňa však babka na priehradu neprišla. Hm, zrejme má nejakú schôdzu pre seniorov, pomyslela som si. Všetci dajú jeden deň aj bez nej. No na druhý deň babky nebolo tiež. Trošku ma to už aj štvalo, veď nám to tak super spolu išlo, poslúchala som ju na slovo a ani som nebola k nej drzá. Nechápala som teda, čo sa mohlo stať a prečo sa babka na naše tréningy vykašľala.

V piatok nám chýbala na informatike učiteľka a suplujúci nám výnimočne dovolil použiť stránky, aké chceme. Samozrejme sme všetci čekali facebook. Zrazu tam na mňa vykukne fotka babky. „Veď túto poznám!“ vybaflo zo mňa. Otvorím fotku a pod ňou popis: Tragédia! V stredu pri nehode autobusa prišla o život naša najlepšia dlhoročná trénerka krasokorčuliarskej reprezentácie dievčat. Jej životné krédo - Počúvaj svoje srdce a nikdy sa nevzdávaj - ju sprevádzalo do samého konca.

No toto! Tá babka bola ale macherka! A aké mala veľké srdce. Toto mi nikto neuverí...